

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Writing performance : on relations between texts and performances

Marlis, Reissert; Marlis Reissert (also known as Lilo Nein)

Citation

Marlis, R. (2017, October 24). *Writing performance : on relations between texts and performances*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/55981>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/55981>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/55981> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Marlis, Reissert (also known as Lilo Nein)

Title: Writing performance : on relations between texts and performances

Issue Date: 2017-10-24

Summary

In art history, performance is categorized as performance art and defined as live-act. However, performance is no longer conceived of by artists as live-act only. Rather, the art of producing performances, according to artists, also includes considerations of their documentation and mediatization. In these contexts a paratextual perspective would enable considering documentation practices as part of performance art, which would also mean to acknowledge that performance is a practice associated with other practices that go beyond the enactment or staging which precedes or follows it.

I have attempted to show that performances cannot be thought of as independent of their documentation anymore, and thus this documentation has implications for the performances themselves. The first reason is that performance artists nowadays produce or conceptualize documentation themselves. Performance documentation therefore enters into performances' production. Second, it enters the reception of the performance, and impacts the interpretation of the situation.

It is my claim that the potential of performance in visual art lies exactly in this ability to divest itself of a stable medial identity. This is going one step further, because it is to say that performance does not only have the practical need, but also the general potential to connect itself with other media, such as texts and audiovisual records.

Performances in visual art cannot be viewed as distinct from the intermedial and paratextual issues with which they are connected. They engage, intermingle and enter into reciprocal relationships with these issues. So, one should understand performances in and through their relations to texts.

In writing this dissertation and investigating these relations, I carried the questions that I had in my artistic practice into various theoretical fields. More specifically, I searched *where* in theory my questions had previously been addressed, and I engaged in a dialogue with these points. This process led to my conclusions.

The conclusion that texts have a recording as well as an interpretative function in relations to performances first enhance the understanding of my artistic practice, and second I hope they will also contribute to an enhanced understanding of text and performance relations in general.

After I carried the questions *from* my artistic practice *into* various theoretical fields for the written part, the idea for the practical project was to carry the insights gained *from* the theoretical work back *into* artistic practice. Besides “testing” the recording and interpretative function, the project engages with the reception of the “living on” of an art work. The crucial role of reception and of interpretation in the after- and continued life of an art work, which unexpectedly entered the research through reading Benjamin and Adorno, is played with and given material form in the project. This I consider as the final step in closing the circle of my research, which started from my individual artistic practice and – through a dialogue with other fields – has returned to that practice, while opening the practice up to a new and broader dimension. The aim of the artistic project is not to illustrate the research, but to once again enter unknown terrain in order to raise new questions for new research endeavours.

Dutch Summary

In de kunstgeschiedenis is performance-kunst gecategoriseerd en gedefinieerd als live-act. Performance wordt door kunstenaars evenwel niet langer alleen gezien als live-act. In plaats daarvan omvat performance-kunst, volgens kunstenaars, ook overwegingen over documentatie en mediatisering van de performance. Een paratekstueel perspectief op performance-kunst betekent dat documentatie-strategieën worden gezien als onderdeel van ervan. Deze benadering houdt in dat performance een praktijk is die geassocieerd wordt met andere praktijken, die verder gaan dan het uitvoeren of insceneren van de performance.

In deze dissertatie laat ik zien dat performance niet langer los gezien kan worden van de documentatie ervan, en dat deze documentatie gevolgen heeft voor de performance zelf. De eerste reden hiervoor is dat hedendaagse performance-kunstenaars zelf hun documentatie conceptualiseren en produceren. De documentatie van de performance krijgt daardoor een plek binnen de productie van performances. Ten tweede beïnvloedt de documentatie ook de receptie van de performance en beïnvloedt de documentatie de interpretatie.

Mijn stelling is dat het potentieel van performance in beeldende kunst precies gelegen is in dit afstand nemen van een stabiele identiteit. Met dit vermogen tot het loslaten van een stabiele identiteit wordt gezegd dat performance niet alleen de

praktische behoefte, maar ook het vermogen heeft om zich te verbinden met andere media, zoals tekst en audiovisuele documentatie.

Performances in beeldende kunst kunnen daarom niet los gezien worden van intermediale en paratekstuele kwesties, waarmee ze wederkerige verbanden aangaan en waarmee ze zich vermengen. Men dient performances daarom te begrijpen in en door hun relaties met tekst.

In het schrijven van deze dissertatie en in het onderzoek naar de genoemde relaties heb ik de vragen die ik in mijn artistieke praktijk stelde in de context van verschillende theoretische velden gebracht. Preciezer geformuleerd, ik onderzoek *waar* in verschillende theorieën mijn vragen al eerder waren geadresseerd en ik trad in dialoog met de uitkomsten daarvan. Dit proces heeft geleid tot mijn conclusies.

De conclusie dat tekst zowel een documenterende als interpreterende functie heeft in relatie tot performances heeft ten eerste het begrip van het functioneren van mijn artistieke praktijk verbreed, en ten tweede hoop ik dat dit ook zal bijdragen aan het verbreden van het begrip van de relaties tussen tekst en performance in het algemeen.

Nadat ik, voor het geschreven deel van mijn onderzoek, de vragen *vanuit* mijn artistieke praktijk *in* de context van de verschillende theoretische velden had gebracht, heb ik voor het artistieke deel van het onderzoek de verkregen inzichten weer terug geplaatst in het artistieke werk. Naast het “testen” van de documenterende en de interpreterende functie, engageert mijn artistieke project zich met de receptie van de manier waarop het kunstwerk ‘voortleeft’. De cruciale rol van de receptie en de interpretatie van het ‘voortlevende’ kunstwerk werd onderdeel van het onderzoek door het lezen van Benjamin en Adorno. In het artistieke deel van het project heb ik met deze inzichten gespeeld en ze materiële vorm gegeven. Ik beschouw dit als de afsluitende stap in het sluiten van de cirkel van mijn onderzoek, dat begon bij mijn individuele artistieke praktijk en dat -doormiddel van een dialoog met andere velden- terug is gekomen bij die praktijk en deze praktijk opent naar een nieuwe en bredere dimensie. Het doel van het artistieke project was niet om het onderzoek te illustreren, maar om opnieuw onontgonnen terrein te betreden, waar nieuwe vragen kunnen leiden tot nieuwe onderzoekswerkzaamheden.